

Mirjam JengiĆ

Soba broj 18, soba broj 26

- Probudio se! Napokon se probudio! - bio je to glas medicinske sestre u sobi broj 18 u kojoj je Rik leŕao u komi puna tri mjeseca.

- Tko? Što? Gdje sam ja? Tko si ti? I tko sam ja?

- Sve je u redu, gospodine, izgleda da ste izgubili pamćenje. Čega se sve sjećate?

Rik se nije sjećao apsolutno ničega. Nije se sjećao kako se zove, koliko ima godina, tko su mu roditelji ili gdje ŕivi.

- Ja, ja, ne sjećam se ničega!

- U redu, ovako, u vašoj kući pronašli smo ovaj dnevnik, možda vam on može pomoći da se prisjetite svoje prošlosti.

- Hvala vam.

Rik je ostao u bolnici još tri dana, a kada je došao nazad kući, počeo je čitati svoj dnevnik.

Prvi zapis 14.5.2020.

Dragi dnevniče, kada god upoznam neku osobu, prvo se predstavim, pa ću se predstaviti i tebi. Moje ime je Rik Galkin, imam 36 godina. ŕivim u Njemačkoj sa svojom starom i bolesnom majkom. Radim kao doktor, a najviše volim sjediti kraj kišnog prozora i čitati. Ne volim se druŕiti s ljudima, više volim biti sam. Danas sam uspio izliječiti djevojčicu oboljelu od raka. To je bio moj najveći pothvat dosad.

Do idućeg pisanja!

Nakon što je Rik otkrio da je doktor koji voli biti sam, jako se začudio. U ova tri dana bilo mu je jako lijepo druŕiti se s medicinskim sestrama, a o zanimanju doktora nije niti pomišljao.

Razmišljao je treba li nastaviti svoj ŕivot kakav je bio ili slijediti svoje srce. Tog dana odlučio je pročitati još jedan zapis.

Drugi zapis 29.5.2020.

Dragi dnevniče, znam da ti dugo nisam pisao, ali osjećam se jako usamljeno. Moja majka je preminula od raka, a ja znam da je to moja krivica. Nisam ju izliječio. Trebao sam. Ja sam obična hrpa ničega, ništa ne vrijedim. Osjećaj usamljenosti nimalo mi se ne sviđa, ali ne smijem dovoditi ljude u situaciju moje majke. Moram ostati zauvijek u svojem domu. Neću ići na posao, jer ne ŕelim da se mojim pacijentima dogodi isto što i mojoj majci.

Nadaj se idućem pisanju

Rik je znao što treba poduzeti, nazvao je najbližu školu i zatražio posao. Odmah je dobio posao učitelja u prvom razredu. Bio je jako sretan. Odmah je kupio sve od materijala za novi posao, od odijela do predivnih bilježnica. Krenuo je učiti za svoj novi posao. Bila je tu matematika, hrvatski i priroda. Kad se ujutro probudio, odmah je otišao doručkovati i pojurio na posao. Na poslu mu je bilo jako zabavno. Družio se s veselom djecom. Shvatio je da mu je predivno družiti se sa ljudima. Prolazili su dani i mjeseci, kada se Rik sjetio svoga dnevnika. Odlučio je pročitati treći zapis.

Treći zapis 2.6.2020.

Dragi dnevniče, više ne znam kako se osjećam. Ostavljen sa strane kao nešto nebitno. Kao kečap u mahunama. Ja tu jednostavno ne pripadam. Ja ne pripadam u ovaj grad, u ovu državu. Možda bi mi bilo najbolje da sve započnem ispočetka. Preselit ću se u malu državu za koju sam jučer čuo. Preselit ću se u Hrvatsku!

Jedva čekam ponovno pisati!

Nakon što je pročitao treći zapis, razumio je zašto više nije u Njemačkoj. Bio je toliko sretan što se odlučio za promjenu, da nije mogao dočekati pročitati četvrti zapis.

Četvrti zapis 15.6.2020.

Dragi dnevniče, kupio sam stan u glavnom gradu Hrvatske, u Zagrebu. Jedva čekam iseljenje u sedmom mjesecu! Nemam vremena puno pisati, pa me vjerojatno nećeš čuti do osmog mjeseca. Do idućeg pisanja!

Bio je to zadnji zapis u dnevniku, što se desilo i zašto je Rik prestao pisati, nije znao nitko. Tada je Rik odjednom začuo čudan zvuk, kao nekakvo pištanje. Tada se desilo, vatra je zahvatila cijelu kuću.

- Juha! Zaboravio sam ugaziti vatru!

Vatrogasci su došli u roku od četiri minute, ali bilo je prekasno. Dva mjeseca kasnije, u sobi broj 26, medicinska sestra vikala je:

- Pacijent broj 157 se probudio, prijem, Rik Galkin se probudio iz kome!

- Ja, ja tko sam ja?